

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg tror, jeg skal blive den sidste, formand.

Til fru Dorte Bennedsen vil jeg sige: I den situation, som fru Dorte Bennedsen skildrer, tror jeg ikke anklagemyndigheden overhovedet kunne drømme om at rejse tiltale, og hvis anklagemyndigheden gjorde det, tror jeg, domstolen ville frifinde, for det mangler det essentielle i gerningsindholdet, at det ikke er retsstridigt i den situation, som fru Dorte Bennedsen stringent nævner. Det tror jeg nemlig ikke man ville gøre.

Men det, der er galt nu, er, at vi får nogle situationer, hvor vi ikke har et strafferetligt værn for de mennesker, som bliver udsat, mod de hensynsløse personer, som, vel vidende at de har denne sygdom, fortier den og har samleje med de mennesker. Her siger vi i Venstre, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet: Et eneste tilfælde er for meget, og derfor er vi imod ændringsforslaget.

Til fru Inger Stilling Pedersen vil jeg sige, at det ikke er nødvendigt at spørge, hvad vi skal gøre fra nu og til oktober – eller hvornår det nu bliver – hvis denne lov ikke bliver vedtaget.

Jamen loven bliver da vedtaget. Det, jeg taler om, er ændringsforslaget, som vi er modstandere af, fordi det vil gøre loven ubrugelig. Men hvis fru Inger Stilling Pedersen og hendes parti vil være med til at stemme for loven i sin oprindelige form, så kunne vi have en lov, der i løbet af ganske få dage ville være vedtaget, og så ville vi have et strafferetligt værn mod dispositioner, som strider totalt mod retsbevidstheden. Det er det, vi så gerne vil have.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg er ganske enig i, at forslaget egentlig ikke handler om, hvor mange gange man skal overføre smitte, for at man kan ifalde straf, for det kan man allerede efter § 252, som den er i dag.

Det, der er tale om, er, hvor mange gange man skal bringe en anden person i en situation, hvor der er stor risiko for, at man overfører smitten, og det var fru Inger Stilling Pedersen jo oppe og forsøge at svare på.

Det, jeg vil spørge om, er: Sender vi i virkeligheden ikke med ændringsforslaget et signal

til befolkningen om, at man godt kan gøre det første gang, det er helt i orden, det sker der ikke noget ved, man kan også godt gøre det anden gang og måske tredje gang og måske fjerde gang, men så skal vi på et eller andet tidspunkt omkring fjerde-femte gang have en retsafgørelse, måske en højesteretsafgørelse af, hvor mange gange man skal gøre det, før det er groft uforsvarligt.

Så vi sender i virkeligheden et signal om, at man godt kan gøre det første gang, det gør ikke så meget, men anden gang skal man til at tænke sig om, for så kan det være, domstolene går ind og laver en retspraksis.

Det er netop den situation, jeg vil undgå, og det er derfor, at vi har valgt at stemme imod ændringsforslaget. Vi ville med nød og næppe stemme for forslaget, som det var i sin oprindelige form, men det er vi egentlig heller ikke glade for.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg skal bare bede om at få besvaret mit spørgsmål: Om det er regeringens mening, at man med det her lovforslag skal give domstolene et redskab til at gå ind i AIDS- og HIV-strategien.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal gerne svare fru Pernille Frahm på spørgsmålet.

Det har ikke været hensigten på noget som helst tidspunkt at ændre i den hidtidige AIDS- og HIV-strategi fra regeringspartierne side. Det er bl.a. derfor, ændringsforslaget bliver stillet, netop fordi den oprindelige ordlyd af lovforslaget kunne tolkes som en ændring af den hidtidige HIV-strategi. Det ønskede vi ikke hverken at signalere eller at gennemføre i praksis. Derfor ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Så tager vi det en gang til for Kong Hans: Jeg ved ikke, om hr. Svend Aage Jensby ikke kan eller hr. Svend Aage Jensby ikke vil forstå det. Når jeg henviser til undersøgelsen om de HIV-smittede ægtepar, er det ikke disse ægtepar, det handler om. Det, jeg mente med det,